

Arrest

nr. 124 279 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 april 2014.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. LANDUYT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoeker vraagt voor de derde maal asiel aan.

1.2. Uit de bestreden beslissing d.d. 14 februari 2014 blijkt dat verzoeker de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw werden geweigerd omdat (i) aan zijn asielverklaringen, die hij eerder al in het kader van zijn vorige twee asielaanvragen aanhaalde en waarin hij volhardt, geen geloof wordt gehecht, en (ii) hij zich bij een terugkeer naar Pakistan in een regio buiten zijn geboortestreek kan vestigen waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict

zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Hij gaat immers geheel niet in op de concrete overwegingen van de bestreden beslissing, doch laat deze volledig ongemoeid en beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het formuleren van verklaringen die totaal geen uitstaans hebben met zijn relaas zoals hij dat thans tijdens zijn gehoren in het kader van zijn huidige asielaanvraag, en eerder al bij zijn vorige twee asielaanvragen, uiteenzette, en die totaal geen betrekking hebben op hetgeen met betrekking tot dit relaas in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd. Verzoeker, die thans verkeerdelijk voorhoudt dat het thans zijn vierde asielaanvraag betreft, terwijl het in casu om zijn derde asielaanvraag gaat, heeft het immers louter over zijn vrees “bij een terugkeer naar Iran vervolgd te worden als bekeerling” en licht in dit verband o.a. toe dat hij “enkele dagen na de weigering in het kader van zijn derde asielaanvraag, van 19 mei 2011” -terwijl hij blijkens de stukken in het administratief dossier op 25 november 2013 voor de derde maal asiel aanvraag en in het kader hiervan de huidige “aangevochten” beslissing van het Commissariaat-generaal d.d. 14 februari 2014 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen- “naar Nederland vertrok en er zich kort nadien bekeerd heeft” tot het christendom. Verzoeker repte hier eerder echter met geen woord over, doch gaf daarentegen voorheen tijdens zijn vorige twee asielaanvragen en ook thans tijdens zijn gehoren in het kader van zijn huidige asielaanvraag steeds aan afkomstig te zijn uit en tot op heden problemen te vrezen in Pakistan (waar hij, zo blijkt uit zijn eerdere verklaringen, geïsoleerd, bedreigd en vervolgd zou worden door onbekende extremistische moslims omwille van het mee oprichten van een organisatie die opkomt voor de vrouwenrechten, problemen waaraan echter geen geloof wordt gehecht). Van een eventuele bekering tot het christendom, laat staan van het feit dat hij hierdoor problemen zou kennen en bij een terugkeer naar Iran voor vervolging zou moeten vrezen, maakte verzoeker nooit eerder melding. Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten. De motivering van de bestreden beslissing blijft gelet op het voorgaande -verzoekers totaal uit de lucht gegrepen verweer-onverminderd overeind.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 april 2014, betoogt verzoekende partij dat de passages die geen uitstaans hebben met de zaak, zoals vermeld in de beschikking, te wijten zijn aan een materiële fout. Zij stelt dat de andere argumenten moeten weerhouden worden en wijst erop dat zij nieuwe elementen en documenten heeft aangevoerd.

1.4.3. In zoverre de Raad aanneemt dat de passages die geen uitstaans hebben met de zaak, zoals vermeld in de beschikking, te wijten zijn aan een materiële fout, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat deze "materiële fout" recht te zetten. Zij stelt enkel dat de andere argumenten in haar verzoekschrift moeten weerhouden worden en wijst erop dat zij nieuwe elementen en documenten heeft aangevoerd. De Raad stelt echter vast dat er in haar verzoekschrift geen enkel concreet element of document wordt aangevoerd die betrekking heeft op haar zaak. De verwijzing van verzoekende partij naar argumenten die er niet zijn, kan men allerminst ernstig noemen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS